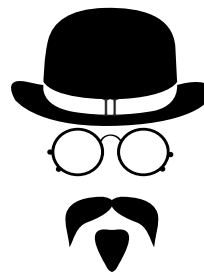

“Člověk
mnoho vydrží,
má-li cíl.”

TGM

- Tomáš
Garrigue
Masaryk

STUDENTSKÝ PŘÍLEŽITOSTNÍK MGTV

II. ČÍSLO, 4. 11. 2016

CO NAJDETE V NAŠICH NOVINÁCH:

JAK SE ŽIJE NA UNIVERZITĚ?

Již zkušení vysokoškoláci nám v nové rubrice poodkryjí zákoutí a tajemna svých životů, poradí a vysvětlí, na co a jak se připravit apod. Najdete na str. 2.

NA STŘÍBRNÉM PLÁTNĚ?

Tipy na dobré filmové zákusky, recenze a hodnocení nejnovějších trháků. O tom se dočtete v nové rubrice (na str. 6) určené nejen pro milovníky tohoto umění.

LITERÁRNÍ PERLA ZE 4.A

Stála v dešti nehybně,
jako by tušila bezchybně,
že slova ztratila podstatu svou,
a ona musí pohnout vlastní hrou.
Zbytek básně na str. 5.

PAN JURČÁK VYHRÁL ANKETU NA FB A DOSTAL SE DO HORKÉHO KŘESLA

Konečně je tady možnost poznat oblíbeného učitele i jinak než z lavic či pokorných návštěv kabinetu. Rozhovor najdete na str. 6.

ÚVODNÍK ŠÉFREDAKTORA

TOHLE JE TVŮJ ZÁVOD.

Taky vám někdy připadá, že čas má rychlost světla ?

Prázdniny jsou pryč a začal nový maraton. Možná jsou tohle tvoje první měsíce ve škole, nebo naopak jedny z těch posledních. Jedno je ale jisté, všichni běžíme jeden samý závod, akorát že každý ho uběhne v jiném tempu a každý na něm potká jinou překážku. Ať už je ale Tvá rychlost či výdrž jakákoliv, máš šanci se dostat do cíle. To, že někdo do něj doběhne v lepším tempu neznamená, že ty v něm nebudeš. Chci tě povzbudit, abys se v průběhu toho závodu nevzdával, i když to bude mnohdy bolet a bude se ti zdát, že už tvé nohy nezvládají, nedovol jim vypovědět. Tyhle noviny, co právě držíš v ruce, vznikly na základě rozhodnutí, rozhodnutí se pro běh. Běžeť proti větru, nechat se unášet a být sám sebou...
TOHLE JE TGM

- šéfredaktorka

PŘÍBĚH MĚSÍCE

HODINA SEMINÁŘE FYZIKY,

pan Válek a dvojče z Kostky

První hodinu fyziky chtěl pan Válek o každém studentovi nějakou zajímavou informaci, která by mu pomohla zapamatovat si naše jména. Poté, co Jožka vyrukoval s tím, že má dvojče, říká mu pan Válek: „Někdy se do hodiny prohodte, schválně, jestli to poznám.“ Za nějakou dobu přišel Jožka s tím, že jeho dvojčeti Michalovi ráno odpadá hodina a že by se mohl stavět do první hodiny fyziky. Michal, jelikož je to vtipálek a je pro každou srandu samozřejmě souhlasil, oblékl se přesně jako Jožka a ráno s námi putoval jako vzorný student do fyziky. Ve třídě jsme o tom samozřejmě všichni věděli a očekávali reakci našeho pana učitele.

Pan Válek se širokým úsměvem jako každé pondělí přicházel k

posluchárně fyziky, pustil nás dovnitř, my jsme si posedali a čekali nějakou reakci. Nic se však nedělo, pan učitel zapsal do třídní knihy, spočítal si studenty, dokonce zapsal, kdo chybí. Následující věta nás však vyvedla z míry: „Dejte všechno do tašek, napíšeme si test.“ S tím jsme nepočítali ani my, ani Michal, pro kterého určitě není fyzika *top předmět*. Každopádně imitoval nás okolo, odsekl si do jiné lavice a doufal, že to aspoň nějak natipuje, popřípadě opíše.

Zatímco my jsme počítali jako diví a smáli se Michalovi, jak bojuje s písemkou, Jožkovi přišlo, že

se dlouho nic neděje, a proto zaklepal a vešel dovnitř. Všichni čekali, jak zareaguje pan Válek, ten však s naprostým klidem posadil Jožku na volné místo a začal zapisovat jeho pozdní příchod.

Pozornost písemce už nevěnoval vůbec nikdo, Jožka s Michalem seděli každý na jiné straně třídy a nechápali, stejně jako my, co se to tu děje.

Panu Válkovi však ani přes několikrát násobné přepočítání nějak neseděl počet studentů, pořád počítal, hledal, kdo chybí a my už

jen s pobaveným výrazem čekali, kdy si toho všimne.

Pohled na Michala, pohled na Jožku, ještě jednou na oba, následně přepočítání celé třídy ještě jednou dokola a věta pana učitele: „Já se z vás zblázním, bože, já jsem ale vůl“ nám neskutečně zpříjemnila tuto hodinu fyziky, protože jsme se všichni, nakonec včetně pana učitele, královsky pobavili. Pan učitel si Jožku s Michalem pohotově vyfotil s větou: „Musím si Vás vyfotit, protože toto by mi manželka neuvěřila...“

STUDENTI STUDENTŮM!

*TGM tě přivítá, ať jsi velký nebo malý, oblíbený. či ne ..
z novinových řádků to totiž nikdo nevyčte.*

Hledáme Tebe. Je úplně jedno, co děláš. Každý člověk má co nabídnout. Pokud se chceš o svůj um, zájem nebo myšlenku podělit, TGM je to místo. Máš zde možnost zaujmout, ale zda se ti to podaří, je jen na tobě. V naší Redakci jsou dveře vždy otevřené. Stále je o čem psát, jen to vyhrabat z toho haraburdí, kterému se říká informační šum a začít!

- Pan Kyn, šéfredaktor 3. čísla

SOCIÁLNÍ SÍŤE

[instagram.com/redakcetgm](https://www.instagram.com/redakcetgm)

[fb.me/studentskenovinytgm](https://www.facebook.com/studentskenovinytgm)

STOPEM Z ČESKA PŘES RAKOUSKO AŽ DO ITÁLIE

Adéla Vávrová

Tak jako každý rok i letos jsem se rozhodla, že chci o prázdninách zažít trochu dobrodružství. Rozhodně nejsem člověk, který plánuje věci dopředu, a proto je většina mých rozhodnutí zcela impulzivních. Jinými slovy - probudím se, usmyslím si a všechno začnu řešit teprve tehdy, když je to fakt potřeba.

Celé moje prázdniny byly dost nabitě, a když jsem konečně našla volné okénko v rozmezí asi 12 dnů, neváhala jsem a zkontaktovala své „cestovatelské“ přátele, se kterými jezdím už od prvního ročníku na výlety stopem. Po loňském roce, kdy jsme navštívili a de facto procestovali celé Norsko, bylo opravdu těžké najít levně vyhlížející destinaci, která by se s Norskem mohla jakkoli poměřovat. Naštěstí moje kamarádka Valentina byla už o krok napřed a přišla s návrhem jet letos stopem do Rakouska. Přiznám se, zprvu jsem z tohoto návrhu nebyla zrovna nadšená, ale instagramové obrázky nádherné přírody mě přesvědčily. Takže jsme se během víkendu domluvili na předběžném plánu a v pondělí jsme vyráželi na cestu.

Jednou jsem byla na přednášce cestovatele Dana Přibáně a ten řekl, že nejhorší věc, kterou můžete udělat, je vzít si s sebou na cestu svoji přítelkyni. Já bych teď ráda tenhle výrok trochu poupravila, protože ještě horší věc, než vzít si sebou na výlet svoji přítelkyni, je vzít si s sebou na výlet svého přítele. Plánovaný sraz byl v devět hodin ráno u benzínky Shell, kde jsme měli začít stopovat. Někdy kolem půl desáté volám svému příteli Vojtovi a zjišťuji, že stále ještě spí a že se ještě ani nezačal balit. Když potom asi o půl jednácté konečně dorazil, vypadlo z něho akorát to, že stan, který měl s sebou přinést, nedonesl, protože teprve ten den zjistil, že je stan nekompletní, a tudíž nefunkční. Což v praxi znamenalo, že se v pěti lidech budeme muset vlézt do stanu, který je pouze pro tři lidi. Ze Vsetína jsme nakonec vyrazili až zhruba o půl dvanácté, přičemž první stop, který jsme „chytili“, byl

nějaký kněz, který nám vyprávěl o svých poutnických zážitcích a někde u Kroměříže, kde nám zastavoval, nám dal na cestu ještě požeňnání, což pro mě, jakožto ateistu, bylo neobvyklé, ale zároveň milé gesto.

Hned první den, kdy už se pomalu stmívalo, jsme se rozhodli, že se utáboříme kousek za rakouským městem Retz. Když jsem chtěla vytáhnout stan, zjistila jsem, že jsem tropiko a část tyček vytratila někde po cestě, což v praxi znamenalo, že po zbytek výletu jsme spali už jenom pod „širákem“. Někdy to byla romantika, jindy (například když pršelo, což se na horách v Rakousku děje pořád) to byla noční můra. Neustále nás uprostřed noci budil déšť a my museli hledat takzvaný „squat“, čili místo, kde přespíme. Spali jsme například ve stáji se zvířaty, u veřejných záchodků, ve vchodu do střední školy (u které nás ráno paní ředitelka přivítala příjemným: „good morning“, překročila nás a dál si hleděla svého) a ve chvílích nejvyšší nouze prostě někde pod lavičkou či stolem. Protože v nedostatku zodpovědnosti mě ani Vojtu nezapadlo vzít si s sebou na cestu mapu, museli jsme první dva dny poníženě škemrat u ostatních, aby nám půjčovali tu svoji, načež jsme si vždycky napsali na ruce názvy měst, kam se musíme dostat. Po druhém dni se nad námi smíloval jeden Rakušan, který nám daroval svoji malou příruční automapu. Nebyla to bůhví jaká spása, ale stěžovat jsme si taky nemohli. Ani náš jídelníček nebyla kdekjaká paráda. V podstatě jsme jedli jenom těstoviny na dva způsoby. Za prvé „na slano“ – čili s kečupem, za druhé „na sladko“ čili s Grankem. Přiznávám, že to zní dost nechutně, ale jak se říká: Hlad je nejlepší kuchař! Abych nemluvila jenom o špatných zážitcích, je třeba zmínit i ty dobré, například, když jsme chytili stop – mladého kluka asi v našem věku, který nás odvezl mnohem dál než sám měl namířeno a po celé cestě zábavného pomlouvání své mizerné práce, nám zastavil před McDonaldem, dál nám deset euro a řekl: „Běžte se

pořádně najíst.“ To byl okamžik, který nás zase nabudil neskutečnou dávkou energie a odhodlání. Byla to chvíle, kdy jsme si řekli, že mentalita lidí v Rakousku je úplně jiná, lepší než v Česku. Od tohoto přesvědčení jsme ale zase honem upustili ve chvíli, kdy ve městě jménem Salzburg ukradli Vojtovi telefon (starou tlačítkovou Nokii, o kterou by nemělo zájem ani světové výstaviště starých mobilních technologií). A kdy nás málem pomohla skupinka opilých Rakušanů. Přes to všechno jsme si ale náramně užívali okolní přírody. Navštívili jsme několik národních parků, hor, hradů, či vodopádů,

byli jsme na člověkem nedotčených místech, kde si divoká zvířata žila svůj vlastní život, celý jeden den jsme strávili opalováním se u moře v Itálii a dostali jsme se až do Benátek. Nakonec bych ráda Vám všem (nebo alespoň těm co se dočetli až na tyto řádky) doporučila stejně bláznivou cestu, jakou jsem podnikla já. Nečekejte na to, až budete na vysoké. Nečekejte na to, až budete mít peníze. Nečekejte na nic! Mě samotnou vyšel celý dvanáctidenní výlet na 36 euro. Jak se často nechávám slyšet: „Strach a peníze jsme nikdy neměli“, a proto jsme duchem bohatší než kdekjaký milionář.

JAK SE ŽIJE NA UNIVERZITĚ

Jan Jurčík

Podarilo se mi vyzpovídat absolventku gymnázia, milovnici biologie a chemie a nynější studentku medicíny, Martinu Kajabovou.

Martó, co přesně studuješ a kde?

Studuji obor všeobecné lékařství na 1. lékařské fakultě Univerzity Karlovy v Praze, kam jsem se dostala na základě průměru.

Vtipné je, že to, že se můžu na školu dostat bez přijímacích zkoušek, jsem se dozvěděla až při podávání přihlášky. Do té doby jsem se učila z učebnic, sháněla modelovky a jezdila na přípravné kurzy Sokrates, kde se probírala biologie, chemie a fyzika. Protože jsem celý gympl měla dobré průměry, zkusila jsem to a vyšlo to. Na medicínu se bere průměr z druhého pololetí tří ročníků a z prvního pololetí čtvrtáku. Na průměr berou, myslím, na 1. lékařskou fakultu, dále do Brna a do Olomouce, na poslední dvě zmíněné ale do průměru 1,05, tam jsem se s mými třemi dvojkami nedostala. Z dnešního pohledu jsem měla úplně zbytečné dvojky, třeba z dějepisu, z angličtiny,...

Rozhodnutí o přijetí mi přišlo 7. dubna na tatkovy narozeniny, naši byli dojatí a já nadšená, protože jsem ještě nevěděla, co mě čeká :D

Takové přiznání, jo?

Na medicíně je i spousta pozitivních věcí, ale v průběhu roku z toho budete šilet, hlavně o zkouškovém. Ze strany rodiny a přátel je potřeba velká trpělivost a podpora.

Kdy jsi začala přemýšlet o studiu medicíny?

Medicínu jsem chtěla studovat odmalička, ale na gymnáziu to postupně opadlo (hlavně kvůli fyzice), během prváku jsem uvažovala o studiu psychologie nebo chemie. Ve třetáku jsem se potom nějak zlomila a s dvěma mými spolužáky jsme se rozhodli, že bychom na tu medicínu chtěli. Bylo super, že jsme na to byli tři, protože jsme se spolu mohli připravovat a navzájem motivovat. Ve třetáku jsem si už byla jistá, že chci jít tímto směrem.

Jaké sis zvolila semináře?

Ve třetáku jsem si zvolila biologii a chemii, ty nám navazovaly do čtvrtáku jako čtyřhodinové semináře. Potom jsem měla dvouhodinový seminář fyziky a nevěděla jsem, co si dát jako čtvrtý předmět, tak jsem si vybrala literární praxi a komunikaci, dělali jsme plno prezentací a učili se mluvit, takže mi to na VŠ pomohlo.

První rok jsme měli anatomii a každý musel udělat přednášku na dané téma, klasická prezentace. Šla jsem první a vytáhla si embryologii (vývoj orgánů). Na koleji jsem při čtení učebnic o tématu nerozuměla ani slovo, neustále jsem vytahovala slovník cizích slov a 14 dní se to snažila pochopit. Nakonec jsem při prezentaci řekla jen jádro, co jsem nechápala, to jsem zmínila pouze okrajově, a protože jsem byla z gymplu naučená, že v prezentaci má být málo textu a hodně obrázků, byla jsem za výkon dokonce pochválená. To byl můj první větší stres

a pak úspěch na medicíně.

Nějaké poučné či vtípné vzpomínky na gymnázium?

Z učitelů bych jednoznačně vydvihla Mgr. Kopeckou. Byl to sice dril, ale dala nám perfektní základy obecné, anorganické i organické chemie. I teď při zkouškách z chemie otevírám sešity ze střední se zápisky od ní, doteď si občas vybavím některé zadání jejích písemek, třeba "napiš 6 vlastností látky x". A také si pamatuji, že zbožňuje organickou chemii :-).

Také mám historku s Mgr. Jurčákem, kterého jsem měla na seminář z chemie. Jednou jsme si v rámci semináře měli vybrat jednu úlohu a následně ji zpracovat, no a můj spolužák si vybral nějaké výbuchy. Mgr. Jurčák mi zrovna dával chemikálie ze skladu, když v tom se ozvala fakt velká rána, v laboratoři nešlo přes dým ani vidět, Jurčák vyběhl - a první, co udělal, bylo, že běžel pro foták a začal to fotit. Chodba plná dýmu a nadšený Jurčák běhal s fotákem a celou situaci za slov „Tak to bylo perfektní!“ dokumentoval :-).

Pamatuješ si na své začátky na fakultě?

Ze začátku jsme byli všichni natěšení, nadšení a nadřzení do studia. Líbilo se nám nosit těžké knížky, pocit, že jsme medicí, představovali jsme si to jako v básnicích. První hodinu jsme měli přímo anatomii, kde nám řekli, co nás čeká, že budeme psát průběžné testy, že budou přednášky, prezentace a že na cvičení musí být stoprocentní docházka.

Na medicíně se začíná kostrou, donesli papírovou krabici plnou různých kostí a učíte se kosti. Z toho se pak píše písemka, většinou ji napíše všichni. Naučíte se to nazpaměť, i když zprvu nerozumíte.

Dále začíná histologie. Pořádně jsem nevěděla, co od toho předmětu očekávat, učíte se hodně pracovat s mikroskopem a poznávat tkáň. Je to zpočátku hodně nudná hodina, probírají se obecné věci, orgány, všechno se učíte dopodrobna, moc tomu nerozumíte a používáte slovník cizích slov při každé druhé větě.

Potom se to pomalu začne kupit a po chvíli si uvědomíte, že je toho strašně moc. Do toho všeho přijdou první zimní pitvy a pak vás smích přejde. Začíná náročné studium, přichází „malá“ zkouška, které se říká popitevní pohovor, musíte zvládat všechny písemky, anatomické testy, několikahodinové pitvy, do toho se učíte na pitvěnu. Všichni začali mít kruhy pod očima, špatnou pleť, začalo se nervit, začne to být hodně náročné, nadšení se ztrácí, přestáváte chodit ven, protože víte, že se to

za dvě hodiny nenaučíte, že nad tím musíte sedět celý den a stejně si druhý den nic nepamätujete. Kreslíte, učíte se v tramvajích, ve vlaku, na záchodě, ...

Tři pozitivní a tři negativní věci na fakultě

Positivum je určitě kolektiv a kamarádi, celkově atmosféra. Také vás to naučí vystupovat, jinak se chovat a přemýšlet, myslím, že medicína změní i charakter, učíte se v nemocnici pracovat s lidmi. Třetí pozitivum jsou nabyté vědomosti, doktor musí pobrat hodně informací.

Negativní je objem učiva a velká ztráta času, obětujete kamarády, přítel, ...

Druhá negativní věc je nespravedlnost. Občas vás vyhodí úplně zbytečně, učíte se, jak nejlíp umíte, a nakonec se vám to nevrátí.

Třetí je psychika, jste neustále ve stresu, nechodíte ven, je to záběr pro tělo (fyzicky).

A na závěr nějaké doporučení stávajícím studentům gymnázia?

Užívejte si volného času, dokud ho máte, sportujte, nesedte jen u facebooku a u počítače, protože pak budete nadávat a bude vám to chybět. Učte se, i když se vám bude zdát, že toho učitelé na gymnáziu chtějí hodně, časem zjistíte, že toho mohli chtít mnohem víc. Oni ví, co dělají, gympl mi dal skvělý základ a měla jsem na čem stavět.

Některé předměty se vám hodit nebudou, některé ano, minimálně makejte ve předmětech, u kterých víte, že je využijete. Pokud by někoho zajímala medicína, můžete sledovat blogy mediků, výborné jsou *lenjulenka a stefajir*. Využijete je i na medicíně, jsou tam popsány všechny zkoušky a vypracované materiály.

Také bych vám ráda popřála hodně štěstí, protože to je potřeba u zkoušek a u maturity. Užijte si ples, poslední zvonění, maturiták, čekají vás samé příjemné věci.

A na úplný závěr - užívejte, dokud se nemusíte učit 13 hodin denně :-).

Zajímá vás, jak medicína ovlivní vztah s partnerem? Jaké to je s ubytováním a jestli jsou profesori opravdu tak krutí, jak se o nich říká? To vše a mnohem více se o medicíně a jiných vysokých školách dozvíte v chytnané brožurce, o jejímž vydání budete informováni. Jakékoliv dotazy, kritiku, pochvaly a připomínky (případně pokud znáte osobně absolventa gymnázia, který studuje zajímavý obor a rád by se podělil o zkušenosti, budu jediné rád za kontakt) směrujte na e-mail jan.jurcik@student.mgvsve-tin.cz.

- J. Jurčík, 7.AV

CESTA Z IRSKA

ANEB MILÝ DENÍČKU.

Natálie Wollerová

3. září 2016, Sobota 4:00 am

[In the bed, Murvagh Laghy, Golf course road, Donegal co., Ireland]

„Hraje ta nejhorší melodie na světě, nebo už jen ze všeho šílím?“ : Říkala jsem si v duchu, když v tom se najednou ozval povědomý hlas: „Naty, vstávej, jedeme domů!“ . Vystřelila jsem z postele rychlostí blesku, bez paniky jako vždy ovšem. Bože, vzdýt jsem zaspala!

4:30 am [„PANIC“ , Murvagh Laghy, Golf course road, Donegal co., Ireland]

„Ok, where should we go to the luggage storage?“: to je věta, která mě děsila ze všeho nejvíc. „Jedeme do Dublinu, mám hlavu jako střep, netušíme, kam dát zavazadla, absolutně neznáme centrum a to nám letí letadlo o půl 6 odpodledne?“ Jo, všechno to vypadá velice nadějně, ale aspoň že ta Dee, irská mamka, nezaspala, když nás má vézt na bus.

5:00 am [Murvagh Laghy, Golf course road, Donegal co., Ireland]

„Ach bože, ty naše krámy jsou až po strop irského Peugeotu.“ Jako spolujezdec si sedla Barča, protože jsem netušila, jak bych v tomhle stavu zvládla slovo anglicky, kdyby se se mnou chtěla Dee bavit. Tak jsem se na minutku pozastavila a přemýšlela jsem: „Měla bych snad vylézt na střechu a hrát si na superhrdinku? Nebo je prostě přeletu a těch 10 minut přežiju, i když budu naložená jako sardinka v protlaku?“

5:20 am [Ballyshannon, Donegal co., Ireland]

Nenávídím loučení, vždycky mi přijde, že necháte kus sebe za sebou a potom se ve finále stejně přestanete ohlížet zpět, i když padnou slova jako: „Příští rok vás opět čekáme, budete nám chybět.“ ... Asi byste mi nevěřili, ale v tu chvíli, když jsem si tahle fakta uvědomila, jsem se domů začala těšit ještě mnohem víc. Ještě jednou jsme zamávaly Dee z autobusu a vydaly se domů!

5:30 am [Somewhere on the road, Donegal co., Ireland]

„Ach jo, to léto tak strašně rychle uteklo.“ Vydechla jsem a začala jsem vytahovat z kabelky dopis, který nám den předtím poslala babička od vedle. „Áááá, ona je skvělá!“ vyjekla jsem při zjištění, že každé zanechala poděkování a 20 euro na oběd v Dublinu. Ehm,

a jak dlouho mi to nadšení vydrželo? ... necelých 5 minut!

5:35 am [Hoop-hoop road, Donegal co., Ireland]

Začíná se mi motat hlava, skláním se k oknu a vyhazuju doklady z toho super uzavíratelného igelitového pytlíku. Pokud ten autobus ještě jednou tak nadskočí, tak nevím, nevím, jak to dopadne. Nedívím se, že Irové přepijí i Čechy... Ty jejich silnice jsou vyloženě alko-dílo: „Hrb sem, hrb tam, kolik panáků ještě dám?“

5:50 am – 9:45 am [Call the priest road, Ireland]

Mohla bych říct, že jsem zažila cestovatelské peklo. Možná by to mohli potvrdit i ti Japonci, kteří seděli vepředu, a co teprve chuděra Barča! Kdybych vynásobila oslí hekání, skřipáním dveří, ani z daleka by to nebylo tak zlé, jako situace, která nastala po cestě do Dublinu. „Chci umřít...“ přemítala jsem si v hlavě. Nemohla jsem ze sebe dostat ani hlásku, jen jsem konstantně naplňovala obsah mého skvělého igelitového sáčku a modlila se ke všem svatým, aby ta nekonečná cesta konečně skončila.

9:45 am [„A chčije a chčije.“, Busaras, Dublin, Ireland]

Autobus zastavil a já si s hlavou v klíně konečně oddechla. „Teď už to bude jenom lepší!“ řekla jsem Barči. Sotva jsem to vyslovila, karma vzala za své a v tu chvíli se strhla průtrž mračen větší než kdykoliv za to léto, co jsme tam byly. (a to tam nepršelo fakt jen dva dny!)

10:10 – 11:00 am [„Goodbye happiness, welcome wetness.“, Dublin, Ireland]

Mokrě jako myši dál bloudíme uličkami Dublinu, o kterých se nám předtím ani nezdálo, vlastně nejen nám, ale ani „stryček gúgl“ deja vů moc neměl. „Natálie, už po druhé jdeme kolem stejné kavárny. Jsí si opravdu jistá, že jdeme dobře?“ ptala se lehce našťavaně Barča. „Jasně!“ tvrdila jsem skálopevně, ale v duchu jsem si stejně říkala: „Pomoc, pomoc, pomoc!“. A tak jsem skočila do cesty první paní, která vypadala aspoň trochu světaznale, ale jediná odpověď, které se mi dostalo, byla: „Nein, nein. Gehe gerade zwei Minuten.“ Tak jsem ji pěkně poděkovala a zase jsem byla pěkně

česky „v pr...“.

11:00 am [Není možná! - luggage storage, Dublin, Ireland]

Konečně! Začala jsem věřit na princip náhody aneb „If it's meant to it's meant to be.“ Po hodínovém, promoklém bloudění jsme konečně narazily na úschovnu zavazadel! „Wie geht's?“ usmál se chlapec za kasou v domnění, že pocházíme ze sousedního Německa a já jen zůstala stát s výrazem: „WTF?“ . Škoda, že po čtyřech letech němčinování, umím pořádně jen „Ich heiße“ . Nicméně z úschovny jsme i přes to odcházely mokré, ale minimálně jsme byly spokojené, že jsme se zavazedel aspoň na chvíli zbavily.

11:00 am -13:00 pm [Střevíček pro Popelku, Dublin, Ireland]

V suchu, na honbě za irskými poklady, jsme testovaly chuť místních obchodních center – jinak se to vlastně ani nedalo. Děšť se stal naší noční můrou a slunce naším novým snem.

13:30 pm [Hold on we're going home, Dublin, Ireland]

Zavazadla jsme úspěšně vyzvedly. Chlapec z úschovny se na nás opět usmál, zamával a my konečně byly na cestě k přímému autobusu na letiště.

14:00 pm - 17:45 pm [AIRPORT SQUAD, Dublin]

Airport, Ireland]

Jak poznáte Česky v Irsku na letišti? Shazují svršky postupně! První padly bundy, potom svetry, ehm, dokonce i ty džíny. No, co účel světi prostředky! I zábradlí na letišti se dá využít jako sušák a záchod se dá úplně v pohodě ucpat pískem z murvaghské pláže! Rada: Nikdy nebalte kufry až na letišti, neoplácí se to.

17:45 pm - 21:40 pm [Home sweet home, Katowice airport -> Czech Republic]

Sedíme v letadle a postupně se mi hlava plní vzpomínkami z léta. Po třech měsících plných zážitků, strastí i nestrastí, okamžitého jednání i pomíjivého neštěstí se navracíme opět do té naší rodné země. „Na jednu stranu se bojím reality, ale na druhou stranu se opravdu neskutečně těším,“ pošeptala jsem Barči a letadlo se odlepilo od irské planiny.

A to osudové překročení prahu domova, to mě zlomilo. Až tehdy jsem si uvědomila, co všechno pro mě vlastně znamená:

„Tam, kde necháš srdce své, domov zajisté máš. Tam, kde strážíš ti srdce tvé, tam lásku poznáš.“

Cestujte!

- Natálie Wollerová, 2016

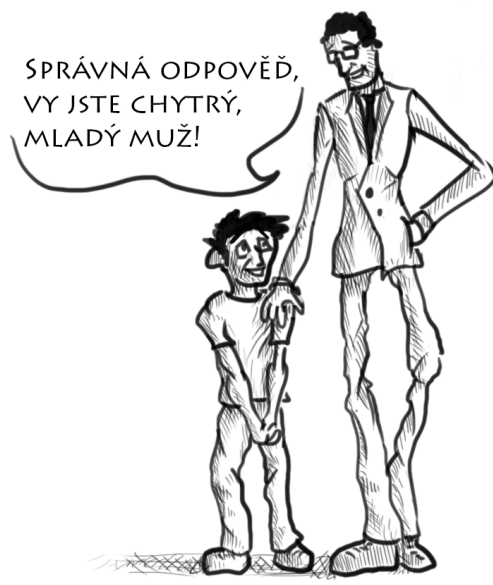
ŽŮRKA S MASÁRYKOM

Na tomto oddílu usilovně pracujeme a snažíme se jej inovovat. Prosíme proto i Vás. Sdělte nám jakékoli podněty v dotazníku, na který naleznete odkaz na zadní straně novin.

SUDOKU PRO POTĚŠENÍ MATEMATICKÝCH MOZKŮ

	1					4	
		7		1	6		
	9	6		8			3
				9			
4	7					8	1
		5	4	7	8	6	
				4			1
					9		
			5	6	7		

KOMIKS

2016

LITERÁRNÍ PERLY GYMNÁZIA

Na konci ZOUFÁNÍ

WW

A tak opouštím to město
A srdce těsto na dezert z letních lásek
Na duchu zlomen, ale přesto
Výraz bez ustaraných vrásek

Vyčteno mi, co vyčteno být mělo
Nohy jak kámen, na zádech však křídla
Času dělo vystřeluje bezvládné mé tělo
Nijak zvlášť se nedojímám

Studentem své vlastní osobnosti
Srdce jen pumpa chladící se tóny
Omilostněn vínem ze zbytků své ctnosti
Odcházím bez poklony

Starosti nechám na zápraží
A tak vzdávám své malicherné strachy
Mé tělo stojí na nádraží
A mé srdce vlastně taky

Žít s lehkostí chce odvahu
Zvlášť když tě život poráží vždy matem
Začínám novou partii – jsem na tahu
Odevzdán odvaze a zmaten

Tak ta roztěkaná slova
Tvaruji myšlenkami jako plastelínu
Pokouším tě jimi zdolat
Ať kvůli touze nebo rýmu

NEKONEČNO

LiaW.

Stála v dešti nehybně,
jako by tušila bezchybně,
že slova ztratila podstatu svou,
a ona musí pohnout vlastní hrou.

Hra, která zátiší malovala nejasně,
ale její přesvědčení tvrdilo přejasně,
že pouta jen vrabec nebojí se,
a všechny ty rány zahojí se.

Děšť, který snad nikdy neskončí,
smutek, který malbu svou nikdy nedokončí.
Trny, jež jsou víc než pasivní zbraní,
se i přes to vrabec té růži v ledu klaní.

Vědomost tíhy změny je velká věc,
ale pořád je tu bezmoc činu přec.
Vrabec věděl, že ji musí netchat jít,
ale i přesto u studny stál a nemohl pít.

Thoughts of Summer Night

WW

I've grabbed a paper and started to write
Thoughts tempt me to do so
Yesterday was dark and now it's all white
One moment and my feelings started to roam

Everything changed with a blink of an eye
With sound of her giggle
Now I have one wish: her and a bottle of wine
Nevertheless it is difficult to solve this riddle

Marvellous is this dreaming before sleep
About that she feels the same
Now it's unknown where this will lead
But It's just my notion and nothing keeps me same

I am fool falling in an instant to a pit
For a cute smile and deep look
I was a bit of short of muse I admit
And this filling my muse more than It should

Tomorrow I'll meet her and say her hi
And she would embrace me with her magnetism
Just why, why am I so convinced that we're going to shine?
I am going to feel her heart and all of it's rhythm

PROKRASTINUJÍCÍM STUDENTŮM

Záchodový bandita

Škola tě ničí a na nic nemáš čas.
A máš toho strašně moc na práci.
A v přívalové vlně tvých ‚racionálních‘ negací
na adresu učení, práce nebo tvorby vubec
zniší trochu jako pokrytecký pitomec.
Oba takhle zníme.

Protože my oba dobře víme, že ani jeden
z nás se moc nesnaží.
Že velkých věcí bys dosáhl, jen kdybys chtěl.
Jen kdybys našel ten čas a energii předtím,
než se svalíš na postel. A pustíš si seriál,
jen abys nemusel myslet.
Já ale nemám právo lát ti do líných mezků.
dobře vím, jak fajn je Teorie velkého třesku
- bohužel !

Cítíš, jak tě tvá životospráva ubíjí.
Co bylo zelené-šedne. Co trvalo-pomíjí.
Nemusí to takhle být, zkus začít trochu žít.
A jestli budeš tvrdit, že to nejde, zde je má rada:
Chceš li opět cítit kvítí, vytáhni si hlavu z ř*ti!

HORKÉ KŘESLO

ZNÁTE ČLOVĚKA, KTERÝ VYSTŘÍDAL ZAMĚSTNÁNÍ? 29

My už ano! V rubrice Horké křeslo jsme tentokrát vyzpovídali velmi milého a zajímavého člověka, učitele Jaroslava Jurčáka, který u nás učí chemii a biologii. Zajímá vás, jak se dostal k chemii, co ho na učitelství baví nebo čím chtěl být, když byl malý? Toto a mnohem více se dozvíte v našem rozhovoru, který nám pan učitel dokázal, že umí překvapit nejen v písemkách, ale i v odpovědích v rozhovoru.

Čím jste chtěl být, když jste byl malý?

Skříňkou na peřiny.

Povolání učitele, byl to váš sen, nebo ne?

V žádném případě, tenkrát za mě rozhodl otec. Já jsem chtěl být letec nebo policajt.

Litujete tohoto rozhodnutí?

Někdy ano.

Co Vás nejvíce baví na učení?

Především práce s mladými lidmi, s lidmi v období puberty, kde je ta největší energie.

Jak dlouho učíte na našem gymnáziu? Přemýšlel jste o změně?

Jak dlouho tu učím to nevím, ale o změně jsem přemýšlel, a to jak o místě, tak o typu zaměstnání.

Který předmět byl váš oblíbený? Školu jsem nikdy neměl rád, dokonce ani chemii.

Jak jste se tedy dostal k chemii?

Když jsem si zapálil byt.

A co koníčky mimo školu?

Hory, příroda, zahrada a na prvním místě samozřejmě manželka.

Myslíte si, že vzdělání je základ života?

Říkaly jste, že to nebude záladné. Ano je, je tam to razítko, to je důležité pro získání práce a od toho se všechno odvíjí dál.

Považujete se za přísného učitele?

Spíš se považuju za strašně mírného učitele, chtěl bych na tom zapracovat.

Umíte vařit?

Ano, jako kuchař jsem se i živil, je to jedna z 29 prací, které jsem vyzkoušel.

Stal se Vám někdy nějaký chemický průšvih?

Ano, na minulém škole mi dost silně vybuchl vodík mezi studenty, jedna slečna začala koktat. Ale teď

už asi nekoktá.

Máte oblíbené místo, kam rád chodíte?

Ano, splav u domu. Jako znamení jsem rak, a proto mám rád vodu.

Považujete naše gymnázium za ideální? Máme na mysli školu ve vztahu ke studentům.

Změnil bych hodně věcí. Jde vidět, že se gymnázium mění. Byli jsme považováni za jednu z nejlepších škol ve Zlínském kraji, ale o tuto prestiž jsme bohužel přišli. **Co by měl mít podle Vás každý učitel?**

Smysl pro humor, nadhled a umění přezít.

Máte nějaké životní motto?

Mám jen takové, co se do novin nehodí. Ale jinak ne, přijde mi to moc svazující.

Podváděl jste někdy při testu?

Ano (a nejen někdy). :D

Jezdíte rád na koncerty, máte rád hudbu?

Hudbu mám moc rád, od folkloru až po metal. Na koncerty jezdím méně, než bych chtěl.

Největší plus a mínus tohoto gymnázia?

Pozitivní je, že člověk je tu mezi inteligentními lidmi.

Negativum je, že se ztrácí chuť něco dělat, jak u některých učitelů, tak u studentů.

Doporučil byste naše gymnázium?

Doporučil, ale záleží hodně i na třídě, do které se dostanete a na třídním učiteli. Je to důležitý faktor.

Baví Vás být třídním učitelem?

Baví mě to na učitelství asi nejvíc, pokud se sejde dobrá třída, tak si ji člověk pamatuje. S každou třídou toho jako třídní učitel hodně zažiju, výlety, exkurze, vždycky se stane něco, co si pamatuju dlouho potom.

5 rychlých otázek na závěr:

Káva nebo čaj?

Káva zalitá čajem.

Klasika nebo moderna?

Moderní klasika.

Město nebo vesnice?

Samota.

Ráno nebo večer?

Půlnoc.

Léto nebo zima?

Jaro a podzim je nádherný.

Rády bychom panu učiteli Jurčákovi poděkovaly za to, že nám věnoval čas potřebný k rozhovoru a nebál se odpovědět na všechny

otázky. Každou odpověď a informací nás dokázal překvapit nebo určitým způsobem vyvést z míry.

NA STŘÍBRNÉM PLÁTNĚ

Zamilovala jsem se do filmů už v předškolních letech a od té doby jsou mou velkou vášní. Zabývám se filmografií už nějakou dobu a odvážíla bych se říct, že za ty roky jsem se o filmech něco naučila. Tady bych svou vášně ráda sdílela psaním o všem, co je spojené s filmy. Od recenzí a doporučení, až po problematiku filmů dnešní doby. Doufám, že vás to pobaví, popřípadě inspiruje nebo Vám to alespoň pomůže najít něco, na co se přístě podívat.

- autorka rubriky, Emma Marková, 5.AV

TIPY

Správní chlapi (The nice guys)

(Komédie/Akční/Krimi)

Dva soukromí detektivové se dají dohromady, aby vyšetřili smrt pornoherečky v sedmdesátých letech v LA.

Jak zabít ptáčka (To kill a mocking bird)

(Drama)

Klasický film odehrávající se Velké hospodářské krize. Hlavní postavou je Attic Finch, právník žijící v jižní Americe, který obhájí černochoha proti nezaslouženému obvinění za znásilnění.

Ona (Her)

(Romantický/Drama/Sci-fi)

Film se odehrává v budoucnosti a je o osamělém spisovateli, který rozvine neobvyklý vztah s inteligentním operačním systémem.

30 minut po půlnoci (Zero dark thirty)

(Drama/Thriller)

Film zobrazuje pravdivý příběh desetiletého pátrání po teroristovi Usámu bin Ládínovi od září 2001 až po jeho smrt v rukou Navy SEALs.

Švýcarák (Swiss army man)

(Komédie/Drama/Dobrodružný)

Beznadějný muž ztroskotá na opuštěném ostrově, kde se sprátelí s mrtvým tělem muže a společně se vydají na neuvěřitelnou cestu domů.

RECENZIE

SEDM STATEČNÝCH

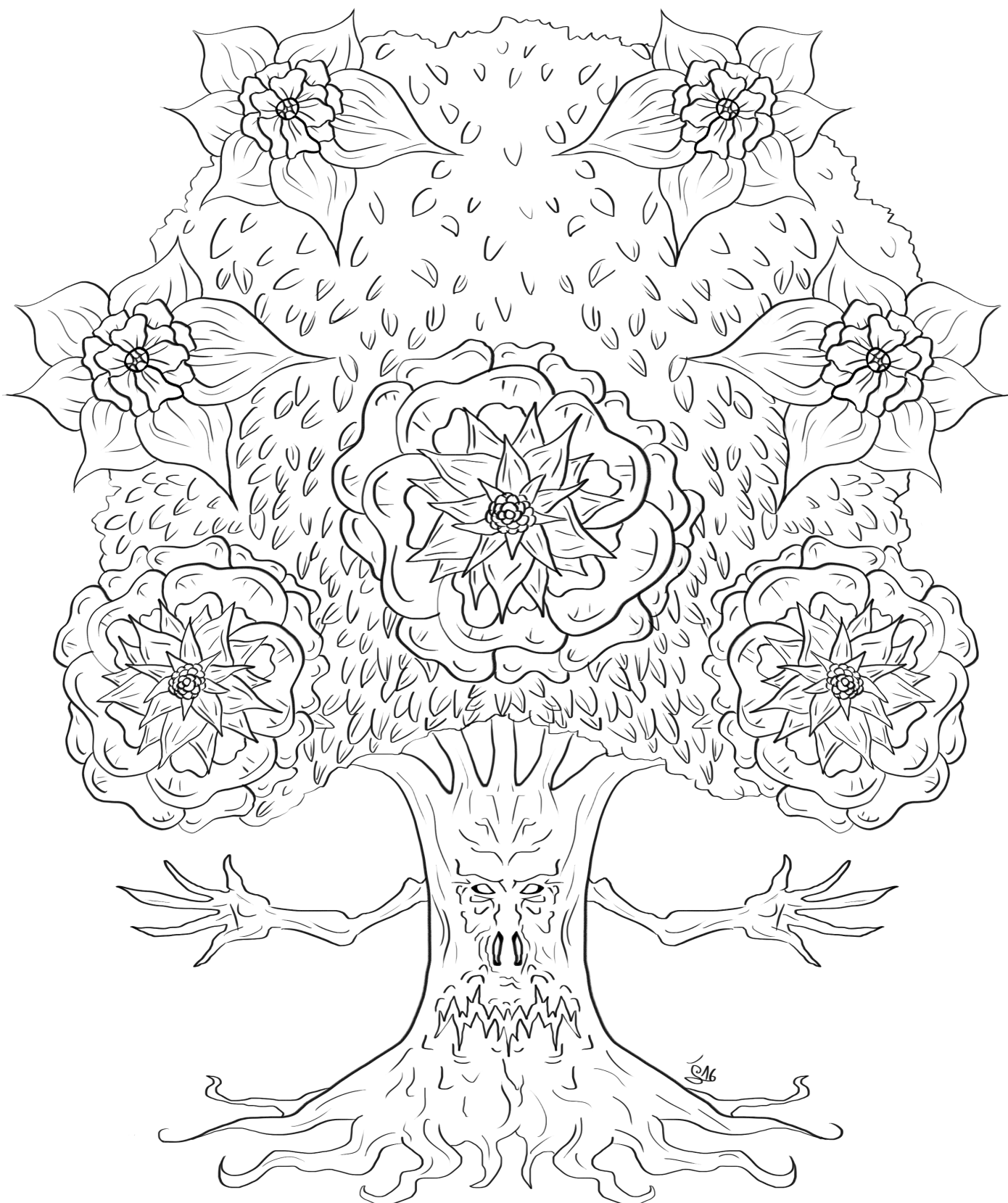
Film Sedm statečných je režírován Antoniem Fuqua a hraje v něm mnoho talentovaných herců jako například Denzel Washington, Chris Pratt, Ethan Hawke, Haley Bennett a mnoho dalších. Je to nové zpracování klasického snímku Sedm statečných z roku 1960. Základ příběhu je v podstatě stejný. Malého města se zmocní velmi krutý muž, hraný Petrem Sarsgaardem, a sedm lidí se dá dohromady, aby pomohli obyvatelům získat zpět své město. Je to příběh nadčasový a neustále se převypravuje. Existuje i mnoho podobných westernů s obdobným příběhem, ale tento je přetvořen tak, aby zaujal dnešní diváky. Antonio Fuqua je skvělý režisér a to hlavně proto, že je všestranný a dokáže režírovat dobré filmy mnoha žánrů. Tento western jen potvrzuje jeho schopnost kvalitně zrežírovat cokoli.

Hlavní hrdina, geniální Denzel Washington, hraje svou roli perfektně, a proto z něho nejde po celou dobu filmu spustit oči. Chris Pratt je samozřejmě velmi vtipná postava. Jediná věc, kterou bych vytkla je ta, že vzhledem k době, ve které se film odehrává, na mě působí jeho pojetí chvílemi až příliš moderně. Také jsem ocenila postavu Eathana Hawkea, která byla opravdu zajímavá a dodávala filmu určitou hloubku.

Snímek je zábavný od úvodní až do závěrečné scény, ale nutno říci, že má pouze tuto funkci. Nečekejte žádné srdcervoucí drama ani psychologicky hluboký film. Takový film to není a ani se o to nesnaží, což je velké plus.

Sedm statečných obsahuje všechny klasické westernové prvky, které byste čekali, ale jelikož jsme western na filmových plátnech už nějakou dobu nezasnamenali, je v celku osvěžující vidět snímek takového typu. Nicméně je to kvalitní, akční, perfektně hraný a perfektně natočený film, který by mohl pomoci revitalizovat western jako filmový žánr, a proto silně doporučuji se na něj podívat.

OMALOVÁNKA

Rozhodli jsme se pro nový styl. Originální a autorský.
Líbí se Vám?

Autor: Matěj Šak, 7.AV

CO SE DĚJE NA VSETÍNĚ ?

Kočka Modročka

I když se mnohým může zdát, že se na Vsetíně nikdy nic neděje, opak je pravdou. Každý měsíc se zde koná mnoho zajímavých kulturních akcí, které stojí za to navštívit, a rozšířit si tak obzory. Stačí jen hledat. Právě proto jsme připravili tuto rubriku, ve které vás budeme informovat o aktuálních výstavách, koncertech, přednáškách či workshopech, které můžete na Vsetíně navštívit.

Koncert MIDI LIDI + Ventolin v Suchém Doku
11. listopadu ve 22:00 v Suchém doku.

Pro mě absolutní kulturní vrchol podzimu! Brněnská elektropopová kapela, avšak s valašskými kořeny do Suchého doku zavítá už podruhé, tentokrát s Ventolinem, naprosto bezkonkurenčním DJem hrajícím především živé sety elektronické hudby. Kdo nepozná, nepochopí, takže vezměte lux a budeme sá!

Ladislav Zibura: Pěšky mezi buddhisty a komunisty
15. listopadu v kině Vatra.

Myslím, a doufám, že Ladislava Ziburu podrobněji představovat nemusím. Kdyby náhodou, je to mladý cestovatel a především poutník, který od loňského roku dělá přednášky a dělí se o zážitky ze svých poutí. Minulý rok to byla konkrétně pouť do Jeruzaléma, kterou ušel za 40 dní, a vydal o ní i knihu. Letos se vydal do Číny a Nepálu. Nepochybuji, že jeho stand-up show o této cestě bude stejně skvělá a zábavná, ne-li lepší jako ta předešlá.

Zrní ve Třech Opicích
10. prosince ve 20:00 ve Třech Opicích.

Skvělá alternativní kapela působící na české scéně již patnáctým rokem. A právě na počest těchto oslav bude hrát ve Třech Opicích v rámci Česko-tibetského turné. Kapela Zrní hraje melancholickou, alternativní hudbu s prvky houslí, texty inspirující se přírodou, krajinou a lidovou hudbou.

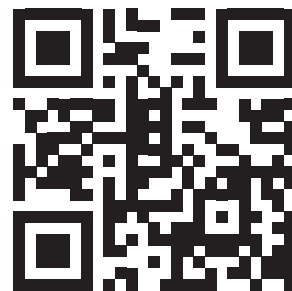
Z důvodu časového rozestupu mezi jednotlivými čísly se tu však zdaleka nemohou objevit všechny akce, na které stojí za to jít. A proto objevujte, navštěvujte a poznávejte!

Přijďte na STORY CLUB!

Máte rádi talkshow? Chcete si poslechnout kvalitní živou hudbu? Oceňte dobré občerstvení? Tak neváhejte a přijďte na letošní druhý Story Club. Hostem bude Libor Čížek ze Šumperka a bude mluvit nejen o své cestě z motorkářského gangu k práci pro církev.

11. listopadu v 18:00, ALCEDO Vsetín
Více info na facebooku: <http://tinyurl.com/z67hycu>

FEEDBACK ZPĚTNÁ VAZBA

KRÁTKÝ
DOTAZNÍK

PROSÍME O
VYPLNĚNÍ

<http://6b.cz/oUER>

INZERÁTY!

Šéfredaktorka hledá doučování matematiky. >.<

Maturanti nezoufejte :)

Jedenkrát týdně se scházíme různě po Vsetíně (knihovna, kafe) a speakujeme v Aj, o čem nás baví. Pokud se chceš přidat, ozvi se na: barbora.pospisilikova@student.mgvsetin.cz

Něco tě bolí, chceš zhubnout, dostat se do kondice, nebo snad i něco „nabrat“? Dones mi do třídy Oktávy A (330) o přestávce balení rýže a něco s tím uděláme!

PS: Hledám partáka/čku do fitka. - Jakub Sloboda, 8.AV

TGM

Šéfredaktorka: Eliška Píchalová

Grafické zpracování: Pan Kyn

Tvůrčí tým: Natálie Blizňáková, Emma Marková,

Kočka Modročka, Matěj Šak, Natálie Wollerová

Za obsah článků odpovídá jejich autor.

Kontakt (Redakce): redakce@mgvsetin.cz

Tisk: Ethics Ostrava s.r.o.

Číslo druhé
© 2016

Spozorem tisku novin TGM je
Nadace Masarykova gymnázia.